

Vyvěšeno dne: 12. 2. 2026

Svěšeno dne: 26. 2. 2026

Alena Filipová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **EKO – DUAL a.s.**, Nádražní 344/23, Praha 5, zastoupena advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 5. 11. 2024, čj. MZP/2024/290/1607, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2025, čj. 6 A 2/2025-134,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku **6 135 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Františka Korbela, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 6. 3. 2018 žádost o autorizaci k zajišťování sdruženého plnění povinností zpětného odběru a využití odpadů z obalu ve smyslu § 17 zákona č. 477/2001 Sb., o obalech a o změně některých zákonů (zákon o obalech).

[2] Žalovaný dne 4. 1. 2021 upozornil žalobkyni, že od 1. 1. 2021 nabyl účinnosti zákon č. 545/2020 Sb., který novelizoval zákon o obalech mimo jiné tak, že stanovil nové požadavky na žadatele o vydání rozhodnutí o autorizaci, a to i pro řízení zahájená před účinností novelizace, jež nebyla pravomocně skončena. V takovém případě je žadatel povinen doplnit žádost o nové požadavky do 30. 6. 2021. Po určitém procesním vývoji, který není pro danou věc podstatný, žalovaný výzvou ze dne 19. 7. 2023 vyzval žalobkyni k odstranění nedostatků žádosti a současně přerušil řízení. Žalovaný konkrétně žalobkyni vyzval k:

- splnění požadavků § 17 odst. 3 písm. d) zákona o obalech, zejména bodu 7 - doložení podrobného popisu funkčního mechanismu kompenzace nákladů na zajištění zpětného odběru odpadů z obalů ve sběrných místech, které žalobkyně nebude mít smluvně zajištěny do dne dosažení podílů podle § 10 odst. 2 zákona o obalech a zpětný odběr v nich zajišťují ostatní autorizované obalové společnosti (dále též „AOS“),

a nákladů na využití odpadů z těchto obalů, včetně doložení funkčnosti a reálnosti plnění tohoto navrženého mechanismu,

- splnění požadavků § 17 odst. 4 písm. a) zákona o obalech - doložení smluvního zajištění takového počtu sběrných míst, aby podíl obyvatel žijících v obcích, na jejichž území bude žalobkyně povinna zajišťovat zpětný odběr podle § 10, činil z celkového počtu obyvatel ČR minimálně 25 %, a aby podíl obcí, na jejichž území bude žalobkyně povinna zajišťovat zpětný odběr, činil z celkového počtu obcí v ČR minimálně 25 %,
- splnění požadavků § 17 odst. 4 písm. c) zákona o obalech - doložení zahájení jednání s AOS a převzetí způsobu ekomodulace prováděné AOS a doložení uzavřené písemné smlouvy s autorizovanou společností; v případě neshody u některých koordinovaných oblastí do devíti měsíců od zahájení jednání (v případě potřeby žalovaný lhůtu prodlouží) bude žalobkyně povinna požádat žalovaného o rozhodnutí o návrhu na řešení těchto koordinovaných oblastí, s výjimkou oblasti ekomodulace, kterou je žalobkyně povinna nastavit tak, že převezme způsob provádění ekomodulace autorizovaných společností.

V odůvodnění výzvy žalovaný dále poukázal na povinnost uvést v projektu zajišťování sdruženého plnění plánované finanční zajištění pro první tři roky působení [§ 17 odst. 3 písm. d) bod 6 zákona o obalech], zdůraznil požadavek na nezávislost takového zajištění na platební schopnosti osob uvádějících obaly na trh nebo do oběhu, je doporučeno finanční zajištění formou vkladu do základního kapitálu jednotlivými akcionáři, je nabídnuto srovnání s žádostí o licenci banky.

[3] Následně žalovaný k žádostem žalobkyně opakovaně prodlužoval lhůtu k odstranění nedostatků žádosti a přerušoval řízení, a to dne 4. 10. 2023, dne 7. 12. 2023 a dne 28. 2. 2024.

[4] Dne 18. 3. 2024 žalobkyně znovu požádala o prodloužení lhůty k doplnění žádosti a o přerušování řízení na dobu tří měsíců. Uvedla, že žalovaný je povinen řízení přerušit, jde-li o řízení na žádost a (jediný) žadatel požádá o přerušování řízení.

[5] Žalovaný žádosti nevyhověl a řízení o žádosti žalobkyně ze dne 6. 3. 2018 **rozhodnutím ze dne 26. 3. 2024** zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobkyně neodstranila podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Uvedl, že žalobkyně od ledna 2021 nedoplnila žádost o relevantní podklady, které by směřovaly k naplnění požadavků zákona o obalech [nesplnila požadavky stanovené v § 17 odst. 3 písm. d) bodu 7, § 17 odst. 4 písm. a) a c) zákona o obalech]. Přístup žalobkyně již vykazuje znaky obstrukce. V takové situaci není správní orgán povinen i přes dikci zákona k žádosti žadatele donekonečna přerušovat řízení, jelikož účelem takové žádosti může být pouhé prodlužování řízení a oddalování rozhodnutí ve věci samé.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně rozklad, o kterém ministr životního prostředí rozhodl dne **5. 11. 2024** tak, že rozklad zamítl. Uvedl, že správní orgány nejsou povinny automaticky přerušit řízení k žádosti žadatele, zejména pokud postup žadatele vykazuje znaky obstrukce. Dospěl k závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení. Žalobkyně navíc byla ve výzvě ze dne 19. 7. 2023 poučena o zastavení řízení v případě neodstranění nedostatků uvedených ve výzvě. Nedostatky jsou v dané věci takové povahy, že bránily pokračování v řízení. Ministr vysvětlil, že průtahy v řízení byly způsobeny především žalobkyní, která opakovaně neposkytovala požadovaná doplnění žádosti a žádala o prodloužení lhůt. Podotkl, že správní orgán není povinen žadatele donekonečna vyzývat k doplnění žádosti, a tím dosáhnout perfektní žádosti. K námitce o rozporu zákona o obalech s evropským právem ministr uvedl, že žalobkyně nekonkretizovala, v čem tento rozpor spatřuje.

[7] Proti rozhodnutí ministra životního prostředí podala žalobkyně žalobu k městskému soudu, který v záhlaví označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí ministra životního prostředí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle městského soudu je rozhodnutí ministra nepřezkoumatelné:

- Ministr dostatečně neposoudil soulad příslušných ustanovení zákona o obalech s čl. 7 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 94/62/ES ze dne 20. prosince 1994

pokračování

o obalech a obalových odpadech (dále jen „směrnice o odpadech“). Ministr měl následně rovněž posoudit soulad příslušných ustanovení zákona o obalech s čl. 26 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Přestože námitku ne/souladu zákonné úpravy se zmíněným článkem Listiny vznesla žalobkyně pouze obecně, měl se jí ve stejné míře obecnosti ministr rovněž zabývat.

- Ministr nevypořádal námitku o nesrozumitelnosti a nesprávnosti výzvy k odstranění vad žádosti, která měla spočívat v nesdělení jasných autorizačních podmínek žalovaným či ve faktické nesplnitelnosti podmínek. Ministr se konkrétně nevyjádřil k námitce navázané na § 17 odst. 3 písm. d) bod 7 zákona o obalech, v níž žalobkyně namítala neurčitost a nedostatečnost formulace výzvy příkazující doložit podrobný popis funkčního mechanismu kompenzace nákladů na zajištění zpětného odběru odpadů z obalů. Ministr se rovněž nevěnoval námitce navázané na § 17 odst. 4 písm. a) zákona o obalech, v níž žalobkyně namítala nerealizovatelnost požadavku doložení smluvního zajištění počtu sběrných míst s obcemi. Ministr uvedl, že správní orgán není povinen donekonečna vyzývat žadatele k doložení potřebných podkladů. Toto odůvodnění však nezohledňuje podstatu uplatněných námitek.
- Podle městského soudu rozhodnutí ministra pomíjí námitku, že žalobkyně ještě před vyhotovením výzvy k odstranění vad žádosti žalovanému předložila požadované doklady, a naplnila tak požadavky stanovené v § 17 odst. 3 písm. d) bodu 7, § 17 odst. 4 písm. a) a § 17 odst. 4 písm. c) zákona o obalech. V rozhodnutí např. konkrétně chybí vysvětlení, jak ministr posoudil tvrzení o předloženém mechanismu kompenzace nákladů na zajištění zpětného odběru odpadů z obalů (k tomu viz příloha č. 5 Aktualizovaného projektu, neveřejná část správního spisu). Podle městského soudu bylo povinností ministra, aby v napadeném rozhodnutí alespoň ve stručnosti objasnil, z jakého důvodu předložený mechanismus nepovažuje za naplňující požadavky § 17 odst. 3 písm. d) bodu 7 zákona o obalech.

2. Kasační stížnost, vyjádření žalobkyně

[8] **Žalovaný** (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Stěžovatel uvedl, že od roku 2021 žalobkyně ke své žádosti nedoložila žádné podklady. Popsal, jaké podklady měla žalobkyně doložit. Stěžovatel ve vyjádření k žalobě popsal, proč řízení o žádosti žalobkyně zastavil.

[9] Stěžovatel namítl, že požadavky uvedené ve výzvě jsou zejména transpozicí čl. 8a odst. 1 až 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2018/851 ze dne 30. května 2018. Je zřejmé, že prozatímní existence jedné AOS v ČR neomezila konkurenci na trhu samotných výrobců (povinných osob) ani zpracovatelů obalového odpadu (třídící linky, recyklační zařízení a další) s ohledem na to, že právě činnost AOS je přísně regulována a tyto společnosti nesmí do trhu s odpady aktivně zasahovat, případně vlastnit zařízení na zpracování obalových odpadů. Zároveň ČR dlouhodobě plní celkové unijní cíle recyklace a využití obalových odpadů. Při působení jedné AOS je i tak systém schopný zajistit plnění cílů za adekvátních podmínek pro všechny zapojené subjekty. Podle stěžovatele je třeba vzít v úvahu judikaturu SDEU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2025/40 ze dne 19. prosince 2024 o obalech a obalových odpadech, o změně nařízení (EU) 2019/1020 a směrnice (EU) 2019/904 a o zrušení směrnice 94/62/ES, které umožňují členským státům alternativně plnění povinností vyplývajících z rozšířené odpovědnosti výrobců pojmout tak, že stanoví povinné kolektivní plnění těchto povinností prostřednictvím jediné organizace/společnosti, která bude pověřena službou kolektivního plnění jako službou obecného hospodářského zájmu.

[10] Podle stěžovatele nebyl porušen ani čl. 26 Listiny základních práv a svobod, neboť zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. To zákon o obalech v podmínkách pro vydání rozhodnutí o autorizaci právě stanovuje.

[11] Stěžovatel nesouhlasí s námitkou, že výzva k doplnění žádosti byla nesrozumitelná a stanovila nespelnitelné podmínky. K tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2023, čj. 4 As 57/2023-62.

[12] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] **Žalobkyně** se vyjádřila k existenci jediné AOS v ČR. Situace došla tak daleko, že dokonce Evropská komise zahájila šetření souladu české legislativy s evropským právem. Stávající systém v ČR vede k velmi nízké míře recyklace obalového odpadu. Žalobkyně popsala, jak funguje český systém.

[14] Zákon o obalech již dlouhodobě stanoví poměrně přísná (a nadto ne zcela jednoznačná) kritéria k autorizaci nových subjektů. Na žadatele o autorizaci byly kladeny požadavky, které žadatel o autorizaci jako subjekt, který teprve hodlá vstoupit na trh autorizovaných osob, jednoduše nemohl splnit. Žalovaný tyto nejasné podmínky navíc vykládal v neprospěch jednotlivých žadatelů o autorizaci. Novela zákona o obalech č. 545/2020 Sb. měla tento problém odstranit. Zároveň však stanoví takové legislativní překážky vstupu nových subjektů na trh autorizovaných osob, které jsou fakticky nespelnitelné.

[15] Žalobkyně je přesvědčena, že zákon o obalech (zejména po přijetí novely) je v rozporu s články 106 a 102 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU), jakož i s článkem 7 odst. 1 směrnice o odpadech. Je rovněž v rozporu s článkem 26 Listiny. Ke konkrétním důvodům nemožnosti splnit stanovené podmínky a k jejich výkladu stěžovatelem žalobkyně odkazuje zejména na svoji žalobu a repliku v řízení před městským soudem.

[16] Žalobkyně popsala, jak by měl fungovat její záměr. Uvedla, že předkládala návrhy jednotlivých dokumentů, dotazovala se stěžovatele na jejich obsah a jeho představu a aktualizovala svůj projekt sdruženého plnění. Po vydání novely však z podstaty věci nebyla schopna prokázat splnění přísných podmínek zákona o obalech. Žalobkyně se tedy domnívá, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení. Doložila totiž veškeré podklady, které měly vést stěžovatele k věcnému přezkumu podané žádosti. Otázka splnění zákonných předpokladů pro udělení autorizace byla otázkou věcného posouzení žádosti, a nikoliv otázkou doložení základních náležitostí žádosti, na základě čehož by bylo možno řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgány pominuly argumentaci žalobkyně, která s odkazem na svůj aktualizovaný projekt ze dne 7. 2. 2019 a jeho přílohy k uvedeným požadavkům sdělila, že v řízení předložila mj. podklady, které umožňovaly věcný přezkum žádosti. Přestože žalobkyní předložené podklady zřejmě neprokazovaly splnění požadavků zákona o obalech, byly dostatečnými podklady pro věcné posouzení žádosti žalobkyně.

[17] K nařízení o obalech a obalových odpadech žalobkyně uvedla, že žalobou napadená rozhodnutí se v zásadě posuzují podle skutkového a právního stavu v době jejich vydání. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s tím, co k uvedenému nařízení uvádí stěžovatel. Nepřípadný je podle žalobkyně i odkaz na rozsudek NSS sp. zn. 4 As 57/2023, který se nezabývá zastavením řízení ani komplexními požadavky zákona o obalech, resp. jejich rozporem s evropskou legislativou.

[18] Žalobkyně navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

3. Právní hodnocení

[19] Žalobkyně podala žádost o autorizaci k zajišťování sdruženého plnění povinností zpětného odběru a využití odpadů z obalu. Řízení o této žádosti stěžovatel zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který ministr zamítl. Rozhodnutí o rozkladu považuje městský soud za nepřezkoumatelné. Úkolem NSS v této věci je tedy posoudit, zda městský soud dospěl ke správným závěrům o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministra.

[20] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může spočívat v nesrozumitelnosti rozhodnutí nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí správního orgánu nebo soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně správní orgán nebo soud ve věci rozhodl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů brání přezkumu určitého rozhodnutí pro nemožnost zjistit, v čem spočívá jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS).

K nepřezkoumatelnosti souladu příslušných ustanovení zákona o obalech s unijním právem:

[21] Městský soud předně dospěl k závěru, že ministr neposoudil soulad příslušných ustanovení zákona o obalech s unijním právem. Žalobkyně v rozkladu konkrétně namítala, že znění zákona o obalech je v rozporu s čl. 7 odst. 1 směrnice, který důsledně požaduje otevřenost systému zpětného odběru nebo sběru použitých obalů a obalových odpadů od spotřebitelů a jiných konečných uživatelů pro účast hospodářských subjektů z dotčených odvětví. Zákon o obalech ve znění od 1. 1. 2021 má opačný efekt. Konkrétně žalobkyně uvedla § 17 odst. 4 písm. a) zákona o obalech, podle něhož musí mít žadatel o autorizaci již ke dni podání žádosti o vydání rozhodnutí o autorizaci smluvně zajištěn určitý počet sběrných míst. Podle žalobkyně žadatel nemůže s obcemi uzavřít smlouvu při neznalosti autorizačních podmínek dané smlouvy. Obce nebudou ani logicky chtít uzavírat takové smlouvy. Žalobkyně vypočítala, že smluvní zajištění sběrných míst by jí zabralo cca 4 roky. Dodala, že žalovanému předkládala vzorové smlouvy s obcemi a žádala o vyjádření, zda je taková smlouva přijatelná. Na tento požadavek žalovaný nereagoval. Dále je podle žalobkyně rozporný s právem EU § 17 odst. 3 písm. d) bodu 6 zákona o obalech, podle kterého musí mít žadatel o autorizaci v době podání žádosti zajištěné financování na 3 roky provozu. Žalobkyně namítla, že AOS jsou ze zákona neziskovými společnostmi a jejich financování je z povahy věci založeno na těchto licenčních poplatcích. Pokud by měla splnit uvedený požadavek a chtěla dosáhnout např. 30% podíl na trhu, musela by mít 2,1 miliardy Kč dopředu na zákonem požadované tříleté období. Domnívá se rovněž, že je v rozporu s právem EU i § 17 odst. 4 písm. c) zákona o obalech, podle kterého má žadatel o autorizaci mj. projednat s ostatními autorizovanými společnostmi všechny koordinované oblasti a uzavřít s nimi písemnou smlouvu. Až v případě nedosažení shody po 9 měsících ode dne zahájení jednání případně rozhodne ministerstvo. Žalobkyně považuje lhůtu 9 měsíců pro jednání za nepřiměřeně dlouhou. To umožňuje AOS blokovat autorizaci nového žadatele. Podle žalobkyně není v souladu s evropskými předpisy ani § 10 odst. 1 a 2 a § 17 odst. 5 zákona o obalech. Žalobkyně dodala, že uvedené požadavky zákona o obalech brání reálné autorizaci nových subjektů a posilují monopolní postavení stávající AOS. Takto stanovené podmínky jsou tedy i v rozporu s právem podnikat ve smyslu čl. 26 Listiny a nepochybně představují také překážku volné hospodářské soutěže.

[22] Ministr v rozhodnutí o rozkladu k těmto námitkám uvedl, že směřují mimo obsah usnesení o zastavení řízení. Dodal, že v rámci legislativního procesu se posuzuje rovněž soulad s evropským právem. Žádný rozpor nebyl v případě zákona o obalech shledán. Odkázal na rozsudek městského

soudu ze dne 1. 11. 2023, čj. 8 A 137/2021-139, podle kterého jsou požadavky na žadatele o autorizaci vysoké. Z těchto požadavků nelze slevit přehlížením zásadních nedostatků v žádosti a projektu. Ministr odkázal na vyjádření společnosti EKO-KOM, a. s. (současné jediné AOS v ČR), která uvedla, že novela zákona o obalech zohledňuje ustálenou praxi stěžovatele i soudů a změny vyplývající z vyhodnocení aplikace zákona o obalech.

[23] NSS dospěl ve shodě s městským soudem k závěru, že vypořádání námitek o nesouladu zákona o odpadech s evropským právem je ze strany ministra velmi strohé vzhledem ke konkrétně uplatněným námitkám. Žalobkyně přesně uváděla, v čem je zákonná úprava v rozporu s čl. 7 směrnice, proč na ni není možné klást takové požadavky a proč nemělo být řízení o její žádosti zastaveno. Ministr na námitky reagoval pouze obecně. Námitky žalobkyně zůstaly nezodpovězeny. Pokud se ministr domnívá, že stanovené požadavky v citovaných ustanoveních zákona o obalech jsou legitimní, měl to náležitě podrobně vysvětlit. To neučinil. NSS rovněž souhlasí s městským soudem v tom ohledu, že ministr nechal bez povšimnutí námitku o rozporu uvedených ustanovení zákona o obalech s čl. 26 Listiny. V rozhodnutí ministra není k vypořádání této námitky uvedeno ničeho.

[24] Je nutno také podotknout, že i správní orgány mají povinnost posoudit soulad české právní úpravy s unijním právem (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2022, čj. 7 Afs 134/2022-29).

K nepřezkoumatelnosti ve vztahu k nesrozumitelnosti a nesprávnosti výzvy k odstranění vad žádosti:

[25] Další okruh nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministra městský soud shledal v nesrozumitelnosti a nesprávnosti výzvy k odstranění vad žádosti. V rozkladu žalobkyně konkrétně namítá, že ohledně požadavku na finanční zajištění (§ 17 odst. 3 písm. d) bod 6 zákona o obalech] jí stěžovatel doporučil vklad do základního kapitálu jednotlivými akcionáři a srovnal tento požadavek s licencováním bank. Podle žalobkyně je toto srovnání nepřiléhavé. Podrobně popsala, proč jsou požadavky na finanční zajištění nepřiměřené. Dodala, že předložila kalkulaci, k níž stěžovatel bez bližšího odůvodnění pouze uvedl, že s ní nesouhlasí. K požadavku vyplývajícimu z § 17 odst. 4 písm. a) zákona o obalech žalobkyně namítá, že nesouhlasí s požadavkem na uzavření smluv o smlouvách budoucích s jednotlivými obcemi. To podrobně rozvedla. Ve vztahu k podmínce stanovené v § 17 odst. 3 písm. d) bodu 7 zákona o obalech žalobkyně v rozkladu uvádí, že stěžovatel jí k tomuto požadavku nic konkrétního nesdělil a pouze uvedl, že mechanismus musí být popsán v projektu sdruženého plnění, a zopakoval požadavky, které jsou stanoveny v zákoně.

[26] Tyto podrobně formulované námitky ministr vypořádal pouze tak, jak již přdestřel městský soud, že správní orgán není donekonečna povinen žadatele vyzývat k doplnění žádosti a tím docílit perfektní žádosti. Tímto odůvodněním však ministr nereagoval na uplatněné námitky žalobkyně. Jeho povinností bylo dát odpovědi na to, proč byla nebo nebyla výzva k odstranění vad žádosti nesrozumitelná a nesprávná v návaznosti na argumentaci žalobkyně. To se nestalo. Rozhodnutí ministra je tedy i v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

K nepřezkoumatelnosti ve vztahu k předloženým požadovaným dokladům:

[27] Žalobkyně v rozkladu rovněž namítá, že doložila mechanismus kompenzace nákladů na zajištění zpětného odběru odpadů z obalů, návrhy smluv s obcemi a návrh ekomodulace. Ministr se k této otázce nevyjádřil, resp. nepopsal, proč předložené dokumenty nepovažuje za splnění podmínek podle § 17 odst. 3 písm. d) bodu 7 a § 17 odst. 4 písm. a) a c) zákona o obalech. NSS tak dospívá ke shodnému závěru jako městský soud, že v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu chybí

pokračování

jakékoli úvahy o tom, jak ministr uvažil o předložených dokladech, např. o předloženém mechanismu kompenzace nákladů na zajištění zpětného odpadů z obalů.

[28] NSS dále konstatuje, že svými námitkami se stěžovatel v podstatě snaží zejména vysvětlit, proč nejsou rozkladové námitky důvodné. To však nemůže činit až v řízení o kasační stížnosti, ale vše měl uvést v rozhodnutí ministr. K tomu NSS odkazuje na rozsudek ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003-58, podle kterého platí, že nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbořem právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti. Pokud by se těmito námitkami NSS podrobně zabýval, přezkoumal by tím nepřezkoumatelné rozhodnutí a posoudil daný případ z věcného hlediska. To je ovšem nepřípustné. Ministr se tedy v novém rozhodnutí bude muset věnovat podrobnému (do té míry, do jaké jsou specifikovány rozkladové námitky) vysvětlení toho, proč jsou nebo nejsou námitky žalobkyně důvodné. Těto povinnosti se nebude moci zbavit tím, že námitky vypořádá pouze obecně, jak to učinil v nyní přezkoumávaném rozhodnutí.

4. Závěr a náklady řízení

[29] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[31] Žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena na základě plné moci advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D. Náklady řízení žalobkyně v řízení o kasační stížnosti představuje odměna advokáta za jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti, za který mu náleží odměna ve výši 4 620 Kč a paušální částka ve výši 450 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. NSS nepřiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za poradu s klientem přesahující jednu hodinu po podání kasační stížnosti, neboť tento úkon žalobkyně nijak nedoložila. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem DPH, zvýšil soud částku odměny o příslušnou daň. Náklady za právní zastoupení proto činí 6 135 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit tuto částku žalobkyni k rukám jejího zástupce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 12. února 2026

L. S.

Ondřej Mrákota v. r.
předseda senátu